

ΤΡΑΓ' ΥΔΙΑ ΤΟ ΠΑΛΧΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Η ΣΚΛΑΒΙΑ ΚΑΙ Ο ΓΑΜΟΣ

Ὁ Ζήσης τ' ἀρχοντόπουλο, τῆς Ζαγοράς ἀφέντης,
 θέλει νὰ ἰδῇ τὴν Ξενιτιά, νὰ πλανηθῇ ἔς τὰ Ξενα'
 κ' ἐκεῖ πού ἐναξείδουε μὲ τὰ πανιά γεμάτα,
 οἱ Ἀλγεροῖνοι πρόκαμαν μὲ τὰ γοργὰ καράβια,
 καὶ ἀκλάβο τὸν ἐπιάσανε κ' αὐτὸν καὶ τοὺς δικούς του.
 Ὡς τὴν Ἀλγερίαν τὸν ἔφεραν, ἔς τοῦ μπεῆ το κονάκι.
 — Προσκύνα, Ζήση, τὸν Πασᾶ καὶ γίνου Μουσουλιμάνος,

ἀρχοντας νῆσαι ἴσάν .. ἐμᾶς, νάχης καλὸ
 [χαρῆμι.
 — Δὲν προσκυνῶ ἐγὼ Πασᾶ, δὲν πάγω ἔς
 [τὸ τζαμί σας,
 κ' ἄς ζῶ ἔς τὰ σίδερα ἐδῶ, ἔς τὰ σίδερα
 [ἄς πεθάνω !

Ἐπὶ σίδερα τὸν ἔβαλαν, μὲ κλάταις ἔς
 [τὰ ποδάρια'
 βαθεῖά τὸν ἐφυλάκωσαν σὲ σκοτεινὸ χα-
 [μῶγι.
 Μὲ τὸ ψομί καὶ τὸ νερὸ ἐπέρασ' ἐπὶ
 [χρόνια,
 χωρὶς νὰ ἔξυρῃ ὁ δούτσχος τί γίνεται ἔς
 [τὸν κόσμο.

Μιά κόρην εἶχεν ὁ Πασᾶς, μιά κόρη μαυ-
 [ρομάτια,
 πονετικὴ ἴσάν χριστιανὴ, ἴσάν ἀγγελοσ ὠ-
 [ροῖα,
 πού τέτοια κόρη, ἄπιστος δὲν ἀξίζε νὰ
 [ἔχῃ.
 Συχνά συχνά ἐστέναζε κ' ἐρράγιζε ἡ καρ-
 [διά της,
 γιὰτὶ ἀγάπαε κρυφὰ τὸν ὠμορφο τὸ
 [σκλάβο.

Κάθε ἀυγὴ ἐπήγαινε ἔς τὴν φυλακὴν ἀπ'
 [ἔξω,
 καὶ μιὰν ἀυγὴ, χρυσοῦν ἀυγὴ, εὐτυχοῖσμένη
 [μέρα,

πού κ'ελαδοῦσαν τὰ πουλιὰ καὶ τ' ἀνθὴ ἐμυρίζεν,
 πικρὸ τραγοῦδι ἀκούσε ἀπὸ βαθεῖα νὰ βγαίνα.
 Ὁ Ζήσης ὁ κακόμοιρος ἔκλαιγε τὸν κεῖμό του :

«Τὰ μάτια τῆς μονούλας μου θὰ καίν' ἀπὸ τὸ κλάμα,
 πού τόσα χρόνια κλαίγουνε γιὰ τὸν χαμένο υἱὸ της.
 Ὅτι σύντροφοί μου οἱ παλιοὶ θὰ μ' ἔχουν ξεχασμένο,
 καὶ τοῦ σπητιοῦ μου ἢ ἀλλή θλαὶ χορταριασμένη».

Κ' ἡ Τούρκισσα τὸν ἀκούε μὲ δάκρυα ἔς τὰ μάτια.
 Ν' ἀκούσῃ κ' ἄλλα πρὸς ἄνευ πλὴν σόπαινε ὁ Ζήσης.
 Ἡ λύπη τὸν ἐπλάκωσε καὶ σφίγγει τὸν λαιμὸ του.
 Νὰ τραγοῦδησῃ δὲν μπορεῖ, μόν κλαίει ὁ καὶ μένος.

Ὅλη τὴν μέρα περπατεῖ συλλογισμέν' ἡ κόρη,
 τὴν λύκτα ἔς τὸ κρεββάτι της συλλογισμένη πάγει
 καὶ τὸ τραγοῦδι τὸ πικρὸ ἐβροῦττει σ' τ' αὐτία της.
 Μεσάνυχτα σηκώνεται πατεῖ ἀγάλι ἀγάλι,
 πηγαίνει ἔς τὸν πατέρα της, ἐκεῖ ὁπού κοιμᾶται.
 Ὅλογομα τρισκότινα, καὶ ἡ καρδιά της τρέμει.

Βαίξει τὸ χέρι της σιγὰ ἔς τὸ πάλκομα ἀποκάτω,
 κρυφοπαίζει τὰ κλειδιά τῆς φυλακῆς, καὶ φεύγει,
 πάγει κρυφὰ ἔς τὴ φυλακὴν, μὲ τὰ κλειδιά ἔς τὸ χέρι.
 Ἀνοίγει θύρας καὶ σφαλῆ, ἀνοίγει, ξανανοίγει...
 τριάντα θύρας ἀνοίξε ὡς πού νάλθῃ ἔς τὸν Ζήση.
 Κι' ὁ Ζήσης τὴν ἐκένταξε μὲ μάτια θυμωμένον.

— Ἀχ, λέγει, κόρη ὠμορφη, σκλάβο καὶ σὺ θὰ εἶσαι.
 κάθου κοντὰ μου, λιγερῆ, καὶ πέ μου ποῦθεν εἶσαι,
 καὶ πῶς ἐδῶ κατήγησες εἰς τὸν σκυλλίων νὰ
 [χέρι :

— Δὲν εἶμαι σκλάβο, Χριστιανέ, μόν εἶμαι Μου-
 [σουλιμάνο.
 Γιὰ πέ μου ὡς τὴ κτήματα, ὡς τὴ χωράφια ἔχεις,
 πέ μου τί θὰ δίνης τὴν καλή, πού θὰ σ' ἐλευθε-
 [ρώσῃ ;

— Δυὸ σπῆτια ἔχω ἔς τὸ γυιλό καὶ δυὸ ἔς τὴν Μα-
 [κρινίτσα,
 ἔχω χωράφια περισσά, πού μετρημὸ δὲν ἔχουν.
 Ὅλα ἔς τὰ δίδω, λιγερῆ, ἂν θὰ μ' ἐλευθερώσῃς.
 — Δὲν θέλω τὰ χωράφια σου, τὰ σπῆτια σου δὲν
 [θέλω,
 μόν θέλω μὰ μου ὀρκισθῆς καὶ νὰ μου κάμης τάμμα,
 μῆνες ἑπτὰ καὶ χρόνους τρεῖς γυναῖκα νὰ μὴν
 [πάρῃς,

μὴδὲ νὰ βάλῃς στέφανα χωρὶς νὰ μ' ἐρωτήσῃς.
 — Μὰ τὸν Θεὸ πού προσκυνῶ, μὰ τὸ καλο πού θέλω,
 μὰ τὴν μαννοῦκα μου, ἂν ζῆ, μὰ τὴν γλυκειὰ πα-
 [τρίδα,

σοῦ τάξω καὶ σ' ὀρκίζομαι, γυναῖκα νὰ μὴν πάρω
 μῆνες ἑπτὰ καὶ χρόνους τρεῖς, δίχως νὰ σ' ἐρωτήσω.

Τὰ σίδερα τοῦ ἔσπασε μονάχ' ἡ Τουρκοπούλα,
 τὸν ἔβγαλ' ἀπ' τὴν φυλακὴν, τὸν πάει ἔς τὸ περιγιάλι,
 καὶ τοῦ φορτῶει τὴν ποδιά μὲ μάλαμμα κ' ἀσῆμι,
 καὶ βγάξει ἀπ' τὸ χέρι της χρυσοῦ δακτυλιδάκι :

— Νά, πᾶρ' τὸ δακτυλίδι μου καὶ φόρεσέ
 [το, Ζήση,
 καὶ μὴ ξεχνᾶ, πῶς σ' ἀγαπᾶ τοῦ Ἀλγερι-
 [σοῦ ἡ Τούρκα.
 Πήγαινε τώρα πέρα κεί, νὰ εἴρῃς τὸ κα-
 [ράβι
 πού φεύγει γιὰ τὸν τόπο σου, ἔς τῆς Ρού-
 [μελης τὴ μέρη'
 κ' ἴσάν περάσῃν με καλὸ τρεῖς χρόνοι
 [κ' ἑπτὰ μῆνες,
 γύρῃσε πίσω, Ζήση μου, γυναῖκα νὰ μὴ
 [πάρῃς.

Ἀκομὴ δὲν ἐπέρσαν τρεῖς χρόνοι κ' ἔ-
 [πτὰ μῆνες,
 κ' ἡ Τούρκισσα ἀπεθύμησε τὸν ξένο πού
 [ἀγάπα,
 γιὰτὶ ἡ καρδιά της ἔλεγε : Σ' ἔξεχασε ὁ
 [Ζήσης,
 καὶ ἄλλην στεφανόνεται Ῥωμαν ἀρ-
 [χοντοπούλα.

Ἐρίσκει καράβι ἔτοιμο, Ζιγοροῦνδὸ κα-
 [ράβι,
 κ' ἐμβαίνει μέσα μάλαμμα κ' ἀσῆμι φορ-
 [τωμένη.

Καὶ τὸ καράβι ἔφυγε μὲ ἄριμενα ἀνοι-
 [γμένα,
 καὶ τὸ παράδερν' ὁ Βορηᾶς καὶ τὸ πρῶ-
 [χτε τὸ κύμα,
 ὡς πού τὸ ἔφερ' ὁ Θεὸς ἔς τὸν πορθητό
 [λιμένα.

Ἐβγήκ' ὁ καπετάνιος τὸν ἔς τὸ σπῆτι
 [τοῦ νὰ πάγῃ,
 ἐβγήκαν καὶ οἱ ναῦταις τοῦ νὰ πάει ἔς
 [ταῖς καλάς του.
 Ἐβγήκε καὶ ἡ Τούρκισσα ἔρημη καὶ μο-
 [νάχη,

καὶ ποίρει δρόμους καὶ στρατιᾶ, στρατιᾶ καὶ μονοπάτια,
 κ' ὄλο ρωτᾶ, ξαναρωτᾶ, ποῦν' τὸ χωριὸ τοῦ Ζήση.
 Χαράματα ξεκίνησε καὶ βραδὺ ἐπερπατοῦσε.
 Κ' ἐκεῖ πρὸς τὸ βασιλεῖο, ξαναοίγει ἕνα Βλάχο,
 πού βόσκει χιλία πρόβατα σὲ πρᾶσινο χορτάρι.
 — Καλή σου ἴσπερ, Βλάχε μου.

— Καλῶς τὴν τὴν κοπέλα
 Τρέμουν τὰ ποδαράκια μου, ἐστέγνωσ' ἰλαιμός μου
 δόσε μου γάλα, Χριστιανέ, θεὸς νὰ σ' εὐλογήσῃ.
 — Πιὲ γάλα πρόβιο, λιγερῆ, νὰ, φάγε καὶ μυζήθρα,
 κ' ἂν θῆς νὰ πιῇς λίγο κρασί, πῆλαινε παραπέρα,
 πού εἶνε τοῦ ἀφέντη μου τὸ σπῆτι κ' ἔχει γάμο ;

— Πιὲς εἶναι ὁ ἀφέντης σου, καὶ τίνος εἶναι ὁ γάμος ;
 Ὁ Ζήσης εἶν' ἀφέντης μου, κ' ὁ γάμος ἰδικός του.
 Φωνὴ μεγάλη ἔσυρε μ' ἀπελπισιὰ καὶ λύρα,
 καὶ τρέχει, τρέχει πεταχτή, χωρὶς νὰ πιῇ τὸ γάλο,

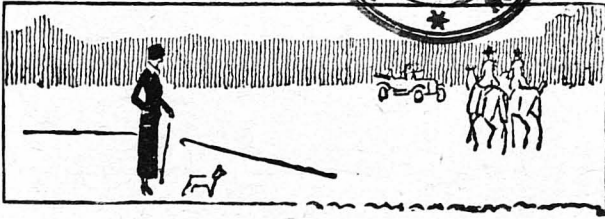
Ἦσαν τὸ σπῆτι ἀνοικτὸ, ἐπαίξαν τὰ παιχιδία,
 καὶ τὰ κορίτσια χόρευαν μέσ' σ' τ' ἄσπρα φορεμένα
 ἐχόρευαν κ' οἱ ἀγύρσοι σ' τὰ τσάμικα ντυμένοι.
 Σ' τὴ θύρα ἔστεκ' ἕνος ἄρῃς καὶ δέχεται τὸς ξένους.

— Νά Ζήσης, ἄξιο παιδί, ἐτέλειωσεν ὁ γάμος ;
 — Ὅχι, κοπέλα ὠμορφη, δὲν ἄρχισε ἀκόμη ;
 — Νά, πάρε, παλλικάρη μου, αὐτὸ τὸ δακτυλίδι
 καὶ τρέξε δὸς το τοῦ γαμβροῦ, νὰ βγῇ νὰ τὸν συν-
 [τύχῃ.

Ὁ νηὸς ἐπῆγε ἔς τὸν γαμβρό τὸ χέρι του τραβᾶει.
 — Τί ἔχεις κ' εἶσαι κόκκινος ; τί ἔπαθες, παιδί
 [μου ;
 — Κύρ Ζήση, ὄλαις ταῖς καλάς τῆς Ρούμελης ταῖς
 [ξέρω,
 πλὴν κάτω εἶναι μιά καλή, πού ταῖς περνάει ὄλαις.
 — Πιὲ της νὰ ἔλθῃ σ' τὸ χορδὸ, κρασί νὰ τὴν κε-
 [ρᾶσω.

— Στέκει ἔς τὴν θύρα μοναχὴ νὰ σὲ συντύχῃ θέλει,
 σημάδι της σοῦ ἔστειλε αὐτὸ τὸ δακτυλίδι.
 — Ὡ ! ἡ καλή μου εἶν' ἐδῶ, τοῦ Ἀλγεριοῦ ἡ Τούρκα !
 Καὶ κάμνει δυὸ πηδημάτα καὶ βρίσκειται ἔς τὴν θύρα.
 Τὴν Τουρκοπούλαν ἀπαξε, ἔς τὸ σῆθος τοῦ τὴν σφίγγει
 καὶ τὴν φιλεῖ, καὶ τὸν φιλεῖ καὶ κλαίουν καὶ φιλοῦνται.

ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΚΟΥ

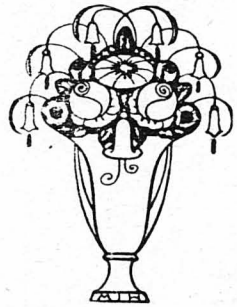
ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Διηροχόμη θύραν τινά του κωδωνοστασίου, όταν άπένσιος προς αυτήν ελεον κατ' έμαυτόν εβάν αφρνης ήνοιγεν ή θύρα αυτή και εξήρχετο τοιοῦτόν τι πρόσωπον (όποιον κατ' έκεινην τήν στιγμήν τó έρανταζόμεν) ήθελον θεωρήσει τó πρόγμα τούτο ως θαύμα και θά έπίστευον ότι άληθώς ó άγιος Σπυρίδων εινε άγιος. Μόλις συνέλαβον τήν ιδεαν ταύτην κεί ίδου ή θύρα άνοιγει, εξέρχεται πρόσωπόν τι άκριβώς, όποιον τó ελεον φαντασθή και γυνι τις κρατούσα λυχνίαν, τó εφώτιζεν ίνα έξέλθη. Παρετήρησα τó έσωτερικόν του κωδωνοστασίου, όπερ φωτιζόμενον εκ τής λυχνίας τής γυναικός παύσατο εις τόν άπέ αντι τοίχον ήλον εξ ου πρόγμα τι εξήρχετο. Έφάνετο δ' ότι ήτο τó δωμάτιον εν φ κατοικει ή κρατούσα τó φως γυνή. Είς τήν θέαν του θαύματος τούτου ίσχυρώς συνεκινήθη, ή δε συγκίνησις αυτή με έσωσεν. Έξηκολούθησα τόν όρόμον μου, εισήλθον εις τήν οικίαν, έποίησα σκέψεις τινας περί του συμβάντος, όπερ έθεώρον ως περιεργον και έπειτα εκοιμήθην θαυμάσια.

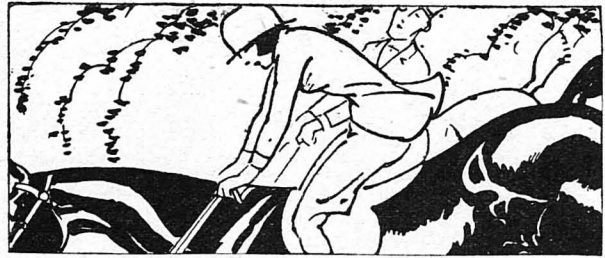
Τήν επαύριον ελδον μετά μεγίστης έκπληξως ότι τó κωδωνοστάσιον δέν ειχε θύραν εις τó μέρος όπου τήν ελεον ίδει !...

Και όμοι; άν ήμην ζωγραφός θά ήδυνάμην και σημερον έτι να ζωγραφίσω τήν θύραν έκείνην. Τόσον καθαρά τήνελδον. Ήτο τ-σας ύψηλοτέρα τής όδου κατά ένα πόδια και ήμισυ. Άνέβαινον δ' εις αυτήν διά λιθίνης βαθμίδος λίαν ύψηλής και τραχείας. Ή θύρα ήτο μάλλον στενή και αι παραστάδες κατεσκευασμένα εις δύο σαρνιδον άποστασμένον άπ' άλλήλων και παλαιών. Ό έξελθών ήτο άνήρ παχύς, εξηκοντούτης περίπου τήν ήλικίαν και κεκαλυμμένος διά μακρού μαντίου όστις κατηχαιτο μέχρις εδάφους; και εξ ου δέν έφαινοντο αι χείρες. Ή φωνή τουσα αυτόν γυνή ήτο μεσήλιξ, 40 μέχρι 45 ετών; ή λυχνία ήν εκράτει, ήτο λυχνία μαγειρίου και ειχεν άναβή με μίαν κνήμην επί τινος μικρού ύποποδίου, δι' ου έφαινετο ότι ευλόγετο ύψηλοτέρα του εδάφους του κελλήου τής. Ταῦτα πάντα

είδον άκριβέστατα εκει όπου ούδέν ύπηρχεν εξ όσαν ελδον άφοῦ ούδς θύρα ύπήρχεν. Ήτοι μένος; εδέησε ν' άποδώσω τó δρομα εκεινο εις τήν φαντασίαν μου τά μέγιστα εξαφθίσαν εκ τής νευρικής προσβολής. Τενός τών φίλων μου ήθέλησαν να πιστεύωσιν ότι άληθώς; ó άγιος ήθέλησε να θαυματουργήση ίνα με κάμη να πιστεύσω. Έν τοιαύτη περιπτώσει θά τή ήμην τά μέγιστα εγγνώμων δι' ήν μοι επέδωκε σημασίαν, αλλά κατά συνείδησιν δέν δύναιμι να δεχθώ τήν τιμήν ήν οὔτοι περιποιούσιν εις τó άτομόν μου. Αί θρησκευτικαί μου πεποιθήσεις μ' έμποδίζουσι άπολύτως να κλίνω τó μέντοι εις άλλον εκτός του Θεου. Πρό του όπερταύτον; όντος σβέννυμαι και μηδενίζομαι. Άλλά μετ' αυτόν ότι άλλο ύπήρχεν εν τφ κόσμω τούτφ άνήκει εις τά πλάσματα; όφείλει να λατρεύη και όχι να λατρεύεται. (Άκολουθεί)

—“Αφες, κύρ Ζήση; έχε γεία, πίσω πηγαίνο κάλι, γιατί εσύ έχεις χαράς, κι-έγώ να φύγω πρέπει.
—“Οχι, αγάπη μου γλυκερά, εδω, εδω θά μείνης !
—“Αφοῦ σε στέλνει ó Θεός, πώς γίνεται να φύγης; Μείνε, γυναικά μου εσύ, εσύ και όχι άλλη !
Κ' ή νύφη που τους έβλεπε, ή στολισμένη νύφη, εθώμωσε κι' εδάκρυσε, και λέγει πεισιμωμένα :
—“Ας έχη δόξαν ó Θεός που ήλθ ή Τουροκοπούλα, γιατί ή αγάπη σου βαστά πάρα πολύ άφέντη μίαν νύφη θέλεις τήν αυγή, τó βράδυ θέλεις άλλην.
—Σώπαίνε, νύφη τής αυλής, και μήν παραπονιάσαι, σόπα κι' ή νύφη του βραδυού κι' έσωσε τή ζωή μου, κι' εγώ τής; ένασα πριχού γυναίκα να τήν πάρω. Και σέ, σέ στέλνω σ'είτι σου με δέκα παλλικάρια, κι' άσήμι και με μάλαμα και με μαργαριάρια.
Κ' εκει, ερχόνταν κι' ó Παπάς με στέφανα 'ς τó χέρι.
—“Αφες, Παπά, τά στέφανα και φέρε κολυμβήθρα.
—“Ηλθε κοπέλα Τουρκισσα και Χριστιανή θά γείνη.
“Ελα να τήν βαπτίσουμε. Έλένην βάπτισέ τής; και τήν Έλένην έπειτα μαζί μου στεφανώνεις.
(Στίχοι) Δ. Βικέλας

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΟΥ ΣΧΛΟΣΕΡ

ΠΡΟΣΟΠΟΓΡΑΦΙΑ

Μιά γρηά εκάθονταν στο κρεβάτι της μαζί με τήν έγγονή της. Τó πρόσωπο τής γρηάς ήταν όχορό και ζωαμένο ενφ τó πρόσωπο τής νέας κόκκινο και δροσερό. Ή γρηά έψαχνε σ' ένα κουτι που βρισκόταν μπροστά της. Ή έγγονή της τήν κυτούσε έχοντας άκοιμισμένο τó καλοχτενισμένο κεφάλι της στο άσπρο της χέρι. Έξαφνα ή γρηά βρήκε μέσα στο κουτι μιά μικρή εικόνα από έλεφαντόδοντα και άφρησε μιά κρουνή θαυμασμού. Ήταν ή ίδια της εικόνα αυτή που έβλεπε.

—Κόρη μου, ειπε, έτσι ήμουν κι' εγώ όταν ήμουν δεκαέξ χρονών Τότε με λέγανε Ροζούλα, όραία Ροζούλα.
Ή έγγονή παρετήρησε με δειλίαν τó πρόσωπο τής γρηάς. Μιά ξη νη σκιά εκάθονταν επάνω σ' αυτό. Έτσι τó μάτια τους συνητήθησαν. Τής μίμης; ήσαν όραία άκόμη αλλά θαμπά. Τó κάθε τι ειχε γηράσει σ' αυτήν έξω από τά μάτια της τά κρυστάλλινα αυτά παλάτια τής ψυχής. Και ή γρηά εκύτταζε τó παρελθόν στα μάτια τής κόρης κι' ή κόρη εκύτταζε τó μέλλον στα μάτια τής γρηάς.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΦΥΛΑΚΙΟ

Ό μικρός μου άνεψιδς έπήγαινε για πρώτη φορά στο σχολείο. Του έλα δώσει ένα μικρό βιβλιοφυλάκιο, για τó όποιον εκόμπαζε δεξιά και άριστερά. Δέν εκαταλάβαινε άκόμα ότι τó βιβλιοφυλάκιο ήταν τó πρώτο βήμα στη ζωή του. Άλλά μέσα σ' αυτό δέν ήσαν παρά ή πλάκα και ή άριθμητική και δέν τόν έβραυναν άκόμη.
Παρουσιάζεται λοιπόν ó μικρός; μπροστά μου με τά χέρια στής; τότες; του παντασιού του με κντίαι με άλαζωνεία και μου λέει :
— Θεγε, γιατί δέν έχεις και σύ βιβλιοφυλάκιο ;
— Και γ'ό εκουβάλησα τó βιβλιοφυλάκιο μου και άκόμη τó κουβαλώ και όλοι μας φέρνουμε ένα τέτοιο και όλοι είμαστε παιδιά του σχολείου που τρέχουμε στο δρόμο τής; ζωής; ό όποιος τελειώνει στην πόρτα του νεκροταφείου. Μερικοί έχουν βαρετά βιβλιοφυλάκια, άλλοι έλαφρα, άλλοι ήπιδουν χαρούμενοι, άλλοι γελοῦν, άλλοι σούρνουνται σιωπηλά με τó κεφάλι γυρμένο για τó σπίτι τους γιατί έμφορήθησαν στο σχολείο ή έπηραν κακό βαθμό. Και επί τέλους ερχονται αι μεγάλοι παύσεις και πετάμε τó βιβλιοφυλάκιο σε μιά γωνιά κι' άρπάζουμε τó ραβδί του ταξιδιού και πηγαίνουμε σε ταξείδια. Ναι, άλλα που ;...

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΟΝ ΨΥΧΩΝ

Όταν παντρεύτηκε ή αδελφή μου τόν εξαδέλφο μου, ήμουν άκόμα ένα μικρό παιδί που βιβλιοπάζει τó κεφάλι της στον κόσμο. Μιά ήμέρα εκαναν περίπατο οι άρραβωνιασμένοι κάτω από τά δένδρα του κήπου τού σπητιού μας. Έργιγύριζα εις τές πρασιές; κι' εκοβα τά ψηλά χορτάρια.

Έξαφνα εσήκωσα τó κεφάλι μου άπάνω.
Ή αδελφή μου ειχε άκοιμηήσει τó κεφάλι της στο χέρι του άρραβωνιαστικού της; ό όποιος εσκυβε κι' εκόλλουσε τά χείλη του, στα δικα τής.
Τους εκύτταζε εκθαμβος άρκετήν ώραν έπειτα δέ ετρεξα στον εξαδέλφο μου και τόν ρώτησα γιατί δαγκάνει τήν αδελφή μου.
“Εκείνος εγέλασε δυνατά. Ή αδελφή μου εκοκίνησε και μου ερριξε ένα βλέμμα. Τότε μου ειπε ó εξαδέλφος μου.
—Περίμενε, βρε μωρό, και έπειτα από δέκα χρόνια θά κάνης και συ τά ίδια.
“Αλλά εγώ τó έδοκίμασα τó ίδιο βράδυ και εφίλησα στα χείλη τήν μικράν Κανίνα με τήν όποια έπαιζα. Έκείνη όμως μ' έμπάτισσε και μου ειπε σοβαρά σαν μεγάλη κυρία ότι αυτό είναι ντροπή.
“Αργότερα εκάμα πραγματικά κι' εγώ τó ίδιο εφίλησα τó ιερό φίλημα τής φίλιας και τó πικρότατο τών φιλημάτων, τó φίλημα του άποκαρτισμού επάνω στα ψυχρά χείλη του πατέρα μου.
“Εγγνώρισα όμως και άλλο φίλημα.
“Απ'ηλασσεσ ποτέ καρίαν ήδονην. Βρήκες ψυχήν όμοια με τήν δική σου τής όποιας; αι χορδάς ν' άνηχούν τόσο άρμονικά και ήνωσε τά μάτια σας ή ίδια άκεις και εγίνανε ένα όμμα και μιά ψυχή στο αιώνιο καλό, τó αγαθό και τó άληθινό ;
Τήν στιγμήν εκείνην εφίληθησαν αι ψυχαι σας εις τά Ήλύσια Σχ'όδεο